

6.2. Justitsministeriets overvejelser

Regeringen kan tilslutte sig Strafferetsplejeudvalgets overvejelser om forholdet til andre myndigheder, herunder om vigtigheden af, at der iværksættes de nødvendige tiltag på det sociale område.

Regeringen er enig i, at der som led i en samlet indsats bør ske en opfølgning af bortvisning med sociale foranstaltninger i overensstemmelse med de forskellige muligheder for hjælp og støtte, som findes efter den gældende lovgivning.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der som foreslået af Strafferetsplejeudvalget skal være en underretningspligt for politimesteren samt en pligt til at videregive oplysninger og dokumenter til de sociale myndigheder.

Justitsministeriet har præciseret i bestemmelsen, at politimesteren skal sende de oplysninger og dokumenter, der er nødvendige for de sociale myndigheders behandling af sagen, til det sociale udvalg. Det forudsættes, at politimesteren som udgangspunkt bør søge at få tilvejebragt et samtykke fra de involverede personer forud for videregivelse af oplysninger.

For så vidt angår behandlingstilbud til de personer, der bortvises, bemærkes, at det er relevant at sikre behandlingstilbud af en vis varighed til voldelige personer, idet den voldelige adfærd ellers kan frygtes at vil fortsætte, uanset om den pågældende bortvises fra hjemmet i en kortere eller længere periode. Der skal desuden være stærke ydre motiverende faktorer for den voldelige person til at modtage behandlingstilbuddet, idet der ellers er risiko for, at personen vil stoppe med behandlingen.

Regeringen har iværksat projektet ”Dialog mod Vold” om behandlingstilbud til voldelige mænd og deres familier, som er en del af regeringens handlingsplan til bekæmpelse af vold mod kvinder. Formålet med projektet er at udvikle en helhedsorienteret indsats mod vold i familien. Det vil sige den fysiske, psykiske, seksuelle eller latente vold mellem nuværende eller tidligere partnere samt eftervirkningerne af vold mod eventuelle børn.

Behandlingen, der er omfattet af projektet, består af tre faser med individuelle samtaler. De tre faser er udredning, herunder en psykologisk test, gruppetilbud og udslusning. Behandlingen varer i et år og foregår efter arbejdstid.

Projektet gennemføres i dag som et forsøgsprojekt i Københavnsområdet og er i 2004 finansieret af satspuljemidlerne. Det er hensigten at gøre dette projekt landsdækkende med satellitter i Odense og Århus. Spørgsmålet forventes rejst i forbindelse med forhandlingerne om satspuljen for 2005.

7. Forholdet til anden lovgivning

7.1. Strafferetsplejeudvalgets overvejelser

Udvalget har i betænkningens kapitel 4.15 overvejet samspillet mellem en bortvisningsordning og bestemmelser i anden lovgivning, der omhandler spørgsmålet om adgang til boligen.

Bortvisning indebærer, at en person midlertidigt forbydes at have ophold i sit hjem uanset de retlige forhold vedrørende boligen og husstanden, og indgrebet kan derfor bl.a. i nogle tilfælde i en vis forstand siges at foregribe afgørelsen af, hvem af de samlevende der eventuelt skal have boligen i de tilfælde, hvor det ender med, at samlivet ophører.

Efter de gældende regler skal retten til at fortsætte lejemålet med hensyn til en fælles lejebolig afgøres efter lejelovgivningens regler, jf. herved lejelovens §§ 77 og 78 om ægtefæller og § 77 a om andre samlivsforhold. Efter gældende ret antages der ikke under en ægteskabssag at være hjemmel til at træffe en midlertidig afgørelse om retten til en lejebolig.

For så vidt angår ejerboliger må spørgsmålet om, hvem af ægtefællerne eller registrerede partnere boligen tilkommer, afgøres i forbindelse med skiftet som led i delingen af formuefællesskabet, jf. fællesboskiftelovens §§ 70 a og 70 b.

Udvalget har anført, at de foreslåede regler om bortvisning, der har karakter af en midlertidig foranstaltning, ikke i sig selv indebærer en ændring med hensyn til den forurettedes parts adgang til at fortsætte et lejemål og til at blive boende i en ejerbolig. Bortvisning indebærer således ikke i sig selv noget indgreb i lejers eller ejerens rettigheder, herunder til at opsiges et lejemål eller afhænde en fast ejendom. De gældende regler rummer en række begrænsninger, herunder lejelovens § 81, stk. 2, om ægtefællesamtykke til opsigelse, og retsvirkningslovens §§ 18-19 om ægtefællesamtykke til visse dispositioner over fast ejendom og indbo, der er fælleseje. Disse regler er dog ikke udformet i lyset af en bortvisningsordning, og de rummer ikke løsning af alle problemer af civilretlig karakter, der kan opstå for en forurettet i en bortvisningssag.

Såfremt den forurettede ikke selv har rådighed over boligen i kraft af lejerrettigheder eller ejendomsret, kan der således – afhængig blandt andet af det retlige forhold mellem parterne – opstå problemer med hensyn til muligheden for at blive boende.

I sager, hvor den forurettede ønsker samlivet varigt ophævet, ville det efter udvalgets opfattelse navnlig være hensigtsmæssigt, om der hurtigt kunne træffes en afgørelse om, hvem der skal have boligen udlagt. Hvis realiteten er, at samlivet endeligt skal ophøre,